

скитѣ глухари облѣклото не е така изящно. Тѣхнитѣ пера нѣматъ лъскавъ черъ цвѣтъ: въ тѣхъ преобладава скромниятъ сиво-кафявъ цвѣтъ.

Въ ранна пролѣтъ си правятъ тѣзи птици гнѣздата въ храсталацитѣ. Вмъкне се женската въ най-голѣмия гжсталакъ, снесе яйца и седи на тѣхъ, като се оглежда внимателно наоколо. Още отдалечъ съглежда птичката приближаващия се врагъ; но той не така лесно може да я забележи: нейното кафяво-сиво облѣкло досущъ подхожда на цвѣта на околнитѣ предмети — сивъ е цвѣтътъ на земята, сивкави сж клонитѣ на храста и срѣдъ тѣхъ ту тукъ, ту тамъ сж разхвърляни жълтеникъви и кафяви листа, останали отъ есенния листопадъ. Защитниятъ цвѣтъ наистина постига целта си: той въвежда въ заблуждение дори и човѣка. Промъква се човѣкъ презъ храститѣ, вижда — купчина сива прѣстъ, покрита съ сухи листа; безъ да подозира нѣщо, той отива по-нататкъ; изведнажъ изъ подъ самитѣ му крака изхвърква разтревожена птица. Нѣкой дори се спира въ голѣмо недоумение: откъде е могла да се вземе птицата, и какъ е било възможно да не я забележи — та нали женскитъ глухаръ не е мзлъкъ...

Малкитѣ пилета сж още по-беззащитни отъ майкитѣ. Излупили сж се глухарчетата, трѣбва по-скоро да се научатъ, какъ да си намиратъ храна. И майката завежда своето пилило при окрайнината на гората или се вмква въ храсталака.

Ягодитѣ, любимото ядене на глухарчетата, още не сж узрѣли, за семена не може и дума да става; остава имъ да се хранятъ съ ларвитѣ на насѣкомитѣ. Добре че тъкмо въ това време мравуняцитѣ сж пълни съ вкусни мравчи яйца. Майката разравя мравуняка, пилетата се залавятъ за ядене.